

Renate

DORRESTEIN

Wat zou ik doen als die van mij uit bed zou vallen? Rustig op de grond laten liggen

MANNEN Als ik mijn vriendinnen mag geloven, zijn mannen de meest kleinzerige menssoort op aarde. Bij een ingegroeide teennagel gaan ze al tekeer alsof hun hele been geamputeerd moet worden en bij één streepje verhoging denken ze dat ze op sterven liggen. Ik heb daar geen ervaring mee, want ik heb er thuis eentje die juist een meester is in de schone kunst van de verdringing. Een tijdje terug werd hij plotseling blind aan één oog. Of plotseling, dat was het eigenlijk alleen voor mij. Zelf bleek hij al weken witte schichten en zwarte stippels te hebben waargenomen, maar daar had hij geen enkele aandacht aan willen besteden. Mijn vriendinnen snappen niet hoe zo iets kan. Hun eigen man zou al bij een vuiltje in zijn oog meteen een blindengeleidehond aanvragen en braille leren. Ze kijken me afgunstig aan wanneer dit soort zaken aan de orde komen, maar eerlijk gezegd vind ik het volledig negeren van pijn of ongemak net zo idioot als het melodramatisch oppompen ervan. Enfin, dat bewijst dat we als partners allemaal gebukt gaan onder elkaars hebbelijkheden. Je kunt je geliefde medemens maar het beste benaderen als een antropoloog die vreemde stammen bestudeert, dan blijft het tenminste nog een beetje interessant en erger je je minder. Maar over zeurende echtgenoten kan

ik dus niet meepraten. Laatst ging het over eentje met een lichte neusverkoudheid. “De hele nacht kermen en reutelen,” zei zijn vrouw bitter. Ze deed geen oog meer dicht, maar ze durfde niet in een andere kamer te gaan slapen uit angst dat haar man tijdens zijn gekwelde woelpartijen uit bed zou vallen. Onwillekeurig vroeg ik me af wat ik zou doen als die van mij uit bed zou vallen. Vermoedelijk zou hij het zelf niet eens merken. Ik zou hem rustig op de grond kunnen laten liggen. Mijn andere vriendin, want tijdens dit gesprek waren we met z’n drieën, zei praktisch dat een babyfoon in dit geval uitkomst zou bieden: zou de snottelijke man overboord pletteren, dan zou zijn vrouw dat in de logeerkamer onmiddellijk horen, zonder last te hebben van al zijn overige misbaar. “Een babyfoon?” riep vriendin A uit. “Dat is het einde van mijn huwelijk!” Hm, blijkbaar zijn kleinzerige mannen soms ook nog eens heel kleinzielig. We dachten er gedrieën een tijdje ingespannen over na. Toen zei vriendin B listig: “Dan noem je het gewoon een intercom.” Met fonkelende ogen keken we elkaar aan. Ha, hier was geen speld tussen te krijgen. Tevreden schonken we nog een kopje thee in. Ook weer opgelost. Vrouwen met zeurpieten van mannen moeten vindingrijk zijn.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte